

ת"פ (תל אביב) 1097-11-23 - מדינת ישראל נ' שלום נוריאני

פלילי - שיקולי ענישה

פלילי - חוק העונשין - עבירות סחיטה באוימים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 1097-11-23 מדינת ישראל נ' שלום
נוריאני

לפני כבוד השופט יוסף טופף
המאשימה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ

נגד
הנאשם:
שלום נוריאני
ע"י ב"כ עו"ד פולינה סורין

גור דין

כתב האישום וההרשעה

1. ביום 1.11.2023 הוגש נגד הנאשם כתב אישום, אשר חבק שני אישומים. באישום הראשון
יוחסה לנאשם עבירה של גביית דמי חסוט לפי סעיף 428א(א)(1) ו-(ג) סיפא לחוק העונשין,
תש"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); באישום השני יוחסה לנאשם עבירות של גביית דמי
חסוט לפי סעיף 428א(א)(1) ו-(ג) סיפא לחוק העונשין וסחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפא
לחוק העונשין.

2. ביום 16.4.2024, בתום פרשת התביעה ובטרם פרשת ההגנה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון
(ת/26), במסגרתו توكل כתב האישום, עובדות שני האישומים שונים ואוחדו לאישום אחד,
ולנאשם יוחסו שתי עבירות של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. הנאשם
חרז בו מכפירתו, הודה במינויו והוא רשות בדין. לא הוצגה הסכמה עונשית.

3. עובדות כתב האישום המתוקן (כא/1) הן כדלקמן:

במועד כלשהו במהלך חודש אוגוסט 2023, הגיע הנאשם לאתר בנייה ברחוב דנגורו 10 בבני ברק, הסמוך לבתו (להלן: "**האתר הראשון**"). באותו עת שהה במקום מנהל הפרויקט ח.ב. הנאשם ניגש אל ח.ב. ואמר לו כי הוא שולט בשכונה ואחראי על כל האזור, וכי ח.ב. לא יכול לבנות באתר הראשון מבלתי שיעביר לרשותו את יתרת הברזל של עבודות הבניה. הנאשם איים על ח.ב., שלא כדין, באומרו כי אם לא יענה לדרישתו, ישראף את כל העבודה באתר הראשון. לאחר מכן, הצבעה הנאשם לעבר האתר בנייה סמוך אשר קיימות הוצאותיו ואמר לו - ח.ב.: "רואה את המקום זהה אני שרפתי אותו", וזאת כדי להמחיש לח.ב. את הסיכון הנשקף מפניו, אם לא ימלא אחר דרישתו. בשל איומי הנאשם, נאלץ ח.ב. למסור לרשות הנאשם את הברזל לפי דרישתו, במהלך חודש אוגוסט 2023 ועד לחודש אוקטובר 2023.

בהמשך כאמור, במועד כלשהו בחודש אוגוסט 2023, נודע לנימא כי ח.ב. מתכוון לפתוח כניסה נוספת לאתר הראשון מכיוון רחוב דנגורו, בסמוך לשביל הכניסה לבית הנאשם. בעקבות כך, פנה הנאשם לח.ב. יחד עם אחר, ד"יר המתגורר בסמוך לאתר, והתנה את פתיחת שביל הגישה בתשלום לתושבי הבניינים הסמוכים, אך בהמשך לא קרה דבר בהקשר זה.

החל מחודש Mai 2022, ניהלו ש.ב. ו-א.ל. אתר בנייה ברחוב דנגורו 13-17 בבני ברק, הסמוך לבתו של הנאשם (להלן: "**האתר השני**"). במועד כלשהו בחודשים Mai - יולי 2022 (להלן: "**התקופה**"), בעת פינוי האתר מד"רים, הגיע הנאשם לאזור השני והחל לזרוק אבני על העובדים במקום. הנאשם הכריז בפניהם כי הוא "בעל הבית" של האתר. במהלך התקופה, במספר רב של מועדים, הטיל הנאשם אימה על ש.ב. ו-א.ל., בדרך של אמירות פוגעניות בעברם, שככלו קללות וגידופים, וכן קילל את העובדים באתר השני. בוגדר מסכת זו, הודיע הנאשם לש.ב. כי יתרת הברזל מהעבודות באתר שייכת לו, ודרש שלא כדין, כי ש.ב. ו-א.ל. יעבירו את הברזל לרשותו. בשל מעשיו של הנאשם וחשש מפניו, החלו ש.ב. ו-א.ל. למסור לרשות הנאשם את הברזל, לפי דרישתו, מכאן ואילך, עד לחודש אוקטובר 2023.

במעשיו המתוירים, איים הנאשם על ח.ב. שלא כדין בפגיעה שלא כדין בגופו או ברכשו כדי להניעו למסור דבר שאינו מגיע לו וקיים לידי את הברזל מחתמת אותו איום. כמו כן, במשעיו הטיל הנאשם אימה על ש.ב. ו-א.ל. מפגיעה שלא כדין בגופם או ברכשם, וקיים לידי את הברזל אשר אינו מגיע לו כדין מחתמת אותו איום.

ראיות וטייעוני המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה, עו"ד קורל שריג פאפו, טענה כי כתוב האישום המתוקן מגולל שניائر עונש סחיטה באזומים ויש לקבוע מתחם ענישה נפרדי לכל אחד מהם, שבין 18 לבין 36 חודשים.

מאסר בפועל, ולמקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של כל אחד ממתחמי. המאשימה ביקשה להשיט על הנאשם עונש כולל של 30 חודשים מאסר בפועל, בኒו ימי מעצרו מיום 21.10.2023, למעט הימים שבהם ריצה מאסר בעקבות הרשעתו בת"פ 39212-05-23. ב"כ המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם גם מאסר על תנאי ופיצוי למתлонנים.

ב"כ המאשימה הפנתה לעובדות כתוב האישום המתוקן וטענה כי מדובר בשני אירועים שונים של מעשי סחיטה באיזומים, שביצע הנאשם כלפי מתلونנים שונים, כשהברקע מניע כלכלי הנעוז ברצונו להתעשר על חשבו עסקיהם הגלגיטיים של המתلونנים. נטען כי הנאשם הטיל מORA על המתلونנים, תוך שימוש בשפה בוטה והשלכת אבנים על מנת לגרום להם לשתף עמו פעולה. נטען כי אין מדובר באירועים נקודתיים, אלא ככלא שנמשכו מספר חדשניים והופסקו אר בשל מעצרו של הנאשם ביום 21.10.2023, וכי בנסיבות אלה, פוטנציאל הנזק עלול היה להיות גדול יותר. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממשיו של הנאשם, הם פגעה בתחושת הביטחון של עובדי אתרי הבניה, בחופש עבודתם, בשלות נפשם ובמהלך העסקים הרגיל. נטען כי מידת הפגיעה בערכים מוגנים אלה, בשל מעשיו של הנאשם, הינה גבוהה. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה המלמדת, לשיטתה, על מגמת הענישה מחמירה, והזכירה את תיקון 146 לחוק העונשין, במסגרתו הוספה עבירה של גביית דמי חסות תוך קביעת עונשי מינימום כהוראת שעה, אשר אף ממנו ביקשה ללמד על גישת החוקק להחמרת ענישה בגין מעשי סחיטה ממוניים כלכליים.

ב"כ המאשימה טענה כי יש מקום את עונשו של הנאשם ברף העליון של כל אחד ממתחמי הענישה, לצד חפיפה מסוימת בין העונשים. נטען כי יש להתחשב בכך שה הנאשם הודה במינויים לו ונוטל אחריות על ביצוע העבירות בהן הורשע, אך מנגד לנאים עבר פלילי מכוביד, הכלול הרשות בעבירות אלימות ואיומים בגין ריצה מאסרים בפועל. ב"כ המאשימה הציגה גלוון רישום פלילי של הנאשם (ת/28).

ראיות וטיועני ההגנה לעונש

5. מטעם ההגנה נשמעו העדים הבאים:

א. **מר יצחק אל כהן**, חבר של אביו של הנאשם מגיל ילדות וחבר של המשפחה. לדבריו, הנאשם גדל בשכונה בעייתי, ממנו רבים מבני גילו הגיעו לעברינות של פריצות וסמים, ואילו הנאשם בחר לצאת לעבודה קשה, במסגרת, חצי שנה לפני מאסרו, הועסק על ידו בעבודות שיפוצים, שכלה יציקות בטון והרמת קרמיקה, והוא מעולם לא אישר לעבודה. לדבריו, בעת שה הנאשם לא עבד אצלן, הוא עבד בעבודה קשה

אחרת בתחום הבלתי. העד התייחס לנאים באומרו: "בחור שבוחר לעבוד קשה הוא לא בוחר ללכת לפשע. יש אולי קצת בעיה של התבטאות אבל הוא בחור מקסימ".

ב. **מר רונן נוריани**, אביו של הנאשם, מסר כי הנאשם הוא אחד משבעת ילדיו. לדבריו, במהלך ניהול תיק זה הנאשם נשלח למאסר, לאחר שהורשע באיזומים כלפיו, שלא כללו אלימות נוספת. העד מסר שהוא העזיר את המשטרת במטרה שידברו עמו הנאשם, אך הם החליטו לעזרו אותו, והביע על כך צער. האב מסר כי יש לו יחסים קרובים עם הנאשם, אשר משתמש עבورو כאופטרופוס, דואג לו לטרופות, מסיע אותו ומסייע לצרכיו, מאחר והוא מוכר כנכה בשיעור של 100%. האב מסר כי שתי בנותיו עתידות להינשא בעוד מספר חודשים והמשפחה מצפה שהנאים ישבו בביתם.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד פולינה סורין, עטרה לקביעת מתחם ענישה הולם שנע בין 9 ל-18 חודשים מאסר בפועל, תוך שציינה כי אינה עומדת לעונש מאסר בדרך של עבודות שירות, אך לשיטתה יש מקום את עונשו של הנאשם מעל הרף התחתון של המתחם, אך למטהมาตรฐาน המתחם. ב"כ הנאשם טענה כי יש לקבוע מתחם ענישה הולם אחד, מהטעם שני מאמציע המתחם. האישומים שנמננו בכתב האישום המקורי אוחדו לאיושם אחד בכתב האישום המתוקן, כאשר מלבד זהות המתלווננים, יתר הנסיבות של ביצוע שתי העבירות זהות, לרבות סמיוכות גיאוגרפית של אתרי הבניה וחיפוי בזמינים. עם זאת, לדברי ב"כ הנאשם, נוכח עמדת המאשימה לקביעת עונש כולל בגין לשני האירועים הנ眷נים, הרי שאין משמעות ממשית לחלוקת בעניין זה.

נטען כי עמדת ב"כ המאשימה לעונש אינה עולה בקנה אחד עם כתב האישום לאחר תיקונו הנו ביחס למשעים והן ביחס לעבירות ולאינה מביאה לידי ביטוי את העובדה שכותב האישום המתוקן אינו מייחס לנאים עבירות של גביה דמי חסוט. לטענתה, נסיבות ביצוע העבירות של סחיטה באיזומים בפסקה אותה הציגה המאשימה כתמייה בעמדתה העונשית, חמורות מנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם. נטען כי למשעי הנאשם לא קדם תכנון או תחוכם, הוא לא ביצע את העבירות בצוותא עם אחרים, לא איים באמצעות סיכון או כל'י אחר, לא הפנה את האיזומים כלפי גופם של המתלווננים, אלא כלפי רכוש שאינו שיר להם, אמירותיו כללו קללות וגידופים והשלכת האבנים לא כוונה אל המתלווננים, עם נוצר הקשר רק בשל קרבתה האתרים לבתו ולא מפני שתר אחראית בניה. נטען כי למatoi נזק נפשי או כלכלי והتلונה הוגשה שלא ביוזמתם.

נטען כי הנאשם דרש יתרת ברזל שלא יועדה לשימוש מידיו באתר הבניה וערכה לא כה רב, אלא כזה שהגיע לכדי אף שקלים בודדים לכל היותר.

ב"כ הנאשם טענה כי עבירות הסחיטה באיזומים בהן הורשע הנאשם מצויות ברף הנמוך של
עמוד 4

עבירות מסווג זה והולמות את מתחם העונשה הנטען מטעמה. ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה ובכלללה לגזר הדין של מותב זה בת"פ (מח' ת"א) 68846-19-07-2021 **מדינת ישראל נ' קוסטיקה ואח'** (22.11.2021), בפרט למתחם העונש ההולם שנקבע לעבירות שחיטה בכוח והזק בצדון, הנע בין 10 ל-30 חודשים מאסר בפועל. ב"כ הנאשם טענה כי נסיבות המיעשים באותו עניין קרובות לנסיבות הנדונות כאן, ואף חמורות יותר מאשר דבר בשחיטה בכוח.

באשר לעונש המתאים לנאים בגדרו המתחם, נטען כי הנאשם בן 24, גדל במשפחה מרובה ילדים, סבל מבעיות שונות לרבות הפרעות קשב ורכיב שהובילוו ללימודים במסגרת חינוך מיוחד וכן מקשדים משפחתיים. ב"כ הנאשם הפנתה לדברי אביו הנכח לפיהם נזקק לעזרת הנאשם. נטען כי עברו הפלילי של הנאשם אינו מכבד ומازה הרשותו בשנת 2018, בגין ריצה עונש מאסר ועד להרשותו האחורה בשנת 2023 ניהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי ועובד לפרנסתו, כפי שהוא מעסיקו, בעבודות פיזיות קשות, שחיבת ברזל ושיפוצים. נטען כי יש להקל בעונשו של הנאשם נוכח נסיבות חייו האישיות והמשפחתיות המורכבות.

ב"כ הנאשם צינה כי במהלך מעצרו של הנאשם בתיק זה הוא ריצה מאסר קצר בפועל בגין הרשותו בעבירות של איומים, היזק לרכוש במידה וניסיון לתקיפה סתם שביצע לפני אביו. נטען כי למעשה הנאשם נענש פעמיים בגלל התיק כאן, גם שזו אשמתו, שכן לולא מעצרו של הנאשם בהליך זה היה מושת עליו מאסר לריצוי בעבודות שירות בתיק الآخر. ובנוסס לכך, הייתה ובתיק الآخر הורשע הנאשם בביצוע עבירות של אלימות במשפחה, בשללו ממנו זכויות רבות שלicialות על העונשה הצפואה לו בתיק זה. لكن, התבקשה חפיפה מסוימת בין העונש ריצה הנאים בתיק אחר במהלך מעצרו לבין עונש הצפוי לו בתיק זה. מכאן, עטרה ב"כ הנאשם לניכוי מלא ימי המעצר ולקבעת עונש המאסר בתיק זה כמאסר נפרד שיקנה לנאים את ההטבות המנהליות המגיעות לו.

דברי הנאשם

7. הנאשם מסר שהוא נוטל אחריות על המיעשים שייחסו לו בכתב האישום המתוון והביע צער. לדבריו, יש לו משפחה תומכת, שתי אחיותיו עתידות להתחtan בחודשים הקרובים והוא עצמוני עתיד להינשא לאروسתו הנמצאת בחודש שבועי להריאונה ממנה. הנאשם ביקש מבית המשפט להתחשב בו ולסייע לו "להיות בן אדם". הנאשם אמר כי הוא אינו צריך להימצא אחורי סוגר ובריח, וברצונו לשוב ולסייע להוריו ולאחיותיו כפי שנרגע לעשות עד למעצרו.

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של נאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם העונשה ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיבים, בהתחשב בערכיהם החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, בנסיבות העונשה ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירות. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, לצורך בהרטעתו ואחרים כמותו, ובכל זאת אבחן האם יש מקום להחריג עונשו ממתחם העונשה ([ע"פ 13/2018 דבש נ' מדינת ישראל \(18.7.2013\)](#); [ע"פ 13/2013 עיאשה נ' מדינת ישראל \(14.7.2013\)](#); [ע"פ 13/2013 חסן נ' מדינת ישראל \(5.6.2013\)](#)).

קביעת מתחם העונש ההולם

9. כאשר נאשם מושפע במספר עבירות, יש לבחון תחילתה האם העבירות שבוצעו מהוות איורע אחד או שמא מספר איורים נפרדים. ככל שמדובר במספר איורים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל איורע בנפרד, כאשר לאחר מכן רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל איורע (יחד עם הקביעה האם ירצו העונשים בחופף או במצטבר), או לחלופין עונש כולל לכל האירועים שבנדון ([סעיף 40\(ג\)\(ב\) לחוק העונשין; ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פס' 22 \(5.8.2013\)](#)).

כפי הנזכר, כתוב האישום המתוקן ייחס לנאשם אישום אחד, אך זה חbek שני מקרים נפרדים שבgen כל אחד מהם יוחסה לנאשם עבירה של סחיטה באוימים. מעין בכתב האישום המתוקן עולה כי עסקין באירועים נפרדים, שאינם קשורים זה לזה, אשר התרחשו במהלך פרקי זמן שונים, באתר בנייה אחרים מלפני מתلونים שונים. לא ניתן לומר שהעבירה שבוצעה באתר בנייה אחד השפיעה בדרך כלל שהיא על ביצועה של העבירה שבוצעה באתר הבניה האחר. כל אלה מצדיקים לשיטתית התייחסות מובחנת לכל אחד מהקרים על נסיבותו, שבשלו הורשע הנאשם בעבירה של סחיטה באוימים, בדרך של קביעת מתחם עונשה נפרד לכל איורע. מכאן, בהתאם להוראות סעיף 40(ג)(ב) לחוק העונשין, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל איורע בנפרד.

עם זאת, בהסתמך על הוראות אותו סעיף, יש לחתה בחשבון את חפיפת הזמנים בין האירועים השונים, כך שאירוע אחד של סחיטה באוימים נמשך החל ממועד כלשהו בחודשים מאי-יולי 2022 ועד לחודש אוקטובר 2023, ואירוע שני של סחיטה באוימים החל בחודש אוגוסט 2023 ונמשך עד לחודש אוקטובר 2023. האתר הבניה אף הם סמוכים זה לזה, באותו

הרחוב, בקרבת מקום מגוריו של הנאשם. שיטת הפעולה של הנאשם אף היא דומה בשני האירועים, בדרך של איומים, הטלת מורה, קללות וגידופים (ובאחד המקרים השלכת אבנים על עובדי האתר).

משכך, באתי למסקנה, כי יש לקבוע מתחם ענישה הולם ביחס לכל אירוע בנפרד, כאשר אותו מתחם עונש יהיה זהה בהתחשב בדמיון הרב בין האירועים.

לאחר מכן, בהתאם למציאות החוק, יש לקבוע האם יש מקום לגזר עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים. לדידי, בהתחשב בעובדה כי מדובר באירועים דומים מאוד, ממענים זחים, שבוצעו בסמיכות זמניות, באתר בנייה קרובים, גם שכלי מתולוגנים שונים שאין זיקה ביניהם, יש מקום להטיל על הנאשם עונש כולל אחד ביחס לשני האירועים (ראו: ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 2519/14 ענאלabo קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014); ע"פ 2240/21, 2557/21 מדינת ישראל נ' שחר ואח', פס' 13 (8.11.2021); סע' 40ג(א) ו-40ג(א) לחוק העונשין).

10. אשר לקביעת מתחמי הענישה, נקבע בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין כי על מתחם הענישה ההולם לשקף את עקרון הכלול, המהווה עקרון מנחה בענישה, בהתאם ליחס ההולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, וכי בקביעת המתחם יש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו בגין העבירות הנדרגות, במידת הפגיעה בערכיהם אלה ובנסיבות הענישה הנוגעת בנסיבות הקשורות ביצוע העבירות, כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין.

11. **הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ביצוע עבירה של סחיטה באירועים**, לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, צו שהביאה לידי התוצאות הרצויות לסתור, אשר העונש המרבי הקבוע הצד הוא 9 שנות מאסר בפועל, הם זכותו של קורבן הסחיטה לחירות, כבוד, אוטונומיה, חופש בחירה ופעולה, ביטחון, שגרת חיים ושלונות נפש. ביצועה של העבירה פוגע אף בזכות השימוש בקניין של קורבן הסחיטה. עבירת הסחיטה באירועים מהוות עשיית דין עצמית הפוגעת ביסודות הסדר החברתי, במרקם חייהם ובחירהם של הנשחים במשור האישי והכלכלי. הפגיעה בערכים החברתיים מתעצמת מקום בו מבצע הקורבן את דרישות הסותט, וכך אשר מדובר בסחיטה המתרכחת לאורך זמן (ראו: ע"פ 395/22 מדינת ישראל נ' פלוני (18.5.2022); ע"פ 1637/13 גולן נ' מדינת ישראל, פס' 15 (15.7.2014); ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פס' 15 (20.9.2015); ע"פ 2200/16 סויטהט נ' מדינת ישראל, פס' 8 (21.7.2016)).

12. בית המשפט העליון הדגיש בפסקתו את חומרת העבירה ואת הצורך בגיניה, כמו גם את החשיבות שבឧינה מחייבת ומרתיעה בדמות עונשי מאסר ממשיים בגין ביצועה. זאת לשם

מניעתה, בשים לב למאפיינה הייחודיים ו"קשר השתקה" שלצדיה אשר נובע מחששו של קורבן הסחיטה לפנות לרשות האכיפה, ואשר מעצם את פגיעתו. אף נקבע כי בכוחה של ענישה מחמירה לתמרץ קורבנות סחיטה להתлонן.

כך למשל, ראו קביעותו הנורמטיבית של כב' השופט א' שטיין בע"פ 4416/23 מהרי נ' מדינת ישראל, פס' 12 (4.10.2023), בהאי לישנא:

"לא אחת עמד בית משפט זה על חומרתה המופלגת של סחיטה באוימים וקבע כי עבירות כאליה מחייבות החמורה בענישה (ראו: ע"פ 2200/16 סויטאת נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.7.2016); ע"פ 18/20 זועבי נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (20.8.2020)). בפרט, נקבע כי ענישה כאמור צריכה להעביר מסר חד וברור לציבור, כי הסוחטים באוימים ישלמו על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה - זאת, לא רק מטעמי הלימה והרתעת הרבים, אלא גם כדי לעודד את קורבנות הסחיטה לשבור את 'קשר השתקה' שנכפה עליהם ולפנות, מבלי להסתס, לרשותו אכיפת החוק על-מנת לשים קץ ללחיטה בה הם נתונים (ראו: ע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלווין (1.11.2001)). עבירה סחיטה באמצעות אוימים פוגעת קשה במרקם חיים של קורבנות העבירה הנשחתים - במישור האישי והכלכלי אחד - כאשר הסוחט עושה דין לעצמו, מנצל לרעה את עודף הכוח שבידו, פוגע בחופש הבחירה של נפגע העבירה וגוזל את קניינו (ראו: ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (20.9.2015))."

עוד אפנה לדברי בית המשפט העליון בע"פ 3317/13 אל אעם נ' מדינת ישראל (18.7.2013):

"הADB של סחיטה באוימים, שבתי המשפט נתקלים בה לא אחת, היא עבירה שבשלפּה המדרגה המוסרי, ומונוגדת לסדר חברתי מותקן; כדי לסתוט את הזולת, מטילים עליו אימה, כך שיעשה את רצונו של הסוחט. כך כלל, לא כל שכן מקום שהמדובר ב'חלוקת אזרוי שליטה', ... שמשמעותו שיטית, המזקירה לטעמי את עולם המאפייה במקומות אחרים. המלים 'האזור בשליטה שלנו...' אתה חייב לקחת אותנו לשמור, אין לך ברירה', מדברות עדן. העבירה כוללת, דבריו המחבר ג' הלוי (תורת דיני העונשין ד' (תשע"א-2010), 583) 'את כלל דרכי האוימים (בכתב, בעל פה או בתנהגות) ואת כלל מושאי האוים (פגיעה בגוף, בחירות, ברכוש, בفرنسا, בשם טוב, בצענות הפרט, בפרסום עניין רלוונטי לנשחס או כל הטלת אימה אחרת)'. בע"פ 9489/06 אבו עסא נ' מדינת ישראל (2007), שם הושטו עונשי מאסר ממושכים יותר, של שלוש וחמצה וחמש שנות מאסר, אמנם בנסיבות שיש בהן יתר חומרה, ציטט המשנה לנשיא ריבליין (פסקה 9) מפי בית המשפט המחוזי בבאר שבע

(השופט ברקאי) דברים שראוי לחזור עליהם: 'המעשים בהם הודה הנאשמים ... הינם מן החמורים שחקרה מתוקנת ומתורבתת יכולת לשאת. התופעה העברינית בה פרזיטים מבקשים לחיות מעמל כפיים של אחרים בדרך של סחיטה באיזומים, הינה תופעה חמורה ובזיהה המעוררת שאט נפש, אותה יש לשרש בדרך של השחת עונשים מרתייעים. התופעה בה נסחטים בעלי עסקים באיזומים היא למropa הצער תופעה נפוצה ורക לעיתים רוחקות אוצר הקורבן אומץ כדי לפנות לעזרת רשות החוק. כאשר זה אוצר אומץ, כפי שקרה כאן, ובוחר להתلونן, חייב בית המשפט להשית ענישה חמירה אשר תוציא מסר ברור הן למתלוננים, אשר תחזקנה ידיהם לבוא ולהתلونן, והן לכלל הציבור כי בעבירות שכאלת יושטו עונשים כבדים כדי להפגין ולקדם את שאט הנפש אותה מגלה חברה מתוקנת כלפי עבירה זו'".

ראו גם דברי בית המשפט העליון בע"פ 6264/23 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2024):

"נקודת המוצא لدينا היה פסיקתו של בית משפט זה, אשר הדגישה את החומרה הרבה שנודעת לעבירות הסחיטה באיזומים, אשר פוגעת, פגיעה קשה, ביסודות הסדר החברתי; בשлом הציבור; ובמהלך חייהם ובחירהם האישית והכלכלית של הנסחטים (ראו, מני רבים: ע"פ 6918/21 בן נון נ' מדינת ישראל, פס' 15 (20.12.2022); ע"פ 5769/14 אלרוואי נ' מדינת ישראל, פס' 15 (20.9.2015)). עוד נקבע, כי חומרתה היותרת של עבירה זו 'באה לידי ביטוי גם בהתחשב במידה הייחודי שטמון בה, קשר שתיקה' אשר מונע מנגע העבירה לפנות לעזרתן של רשות אכיפת החוק, מחשש שמא יתמשו איזומי הסחיטה' (ע"פ 5052/22 סזונוב נ' מדינת ישראל, פס' 11 (11.1.2023)). משכך, הרשעה בעבירה זו מצדיקה, ואף מחייבת, ענישה חמירה, אשר תהדד מסר מרתייע, חד וברור, ותעודד את קורבנות העבירה 'לשבור את קשר השתקה' (ראו: ע"פ 2048/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 14 וההפניות שם (14.11.2018)). לא בכך, אפוא, קבוע המחוקק עונש חמור של עד 9 שנות מאסר בגין עבירה זו".

כמו כן, ראו ע"פ 5052/22 סזונוב נ' מדינת ישראל (11.1.2023):

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הנשקפת מעבירות הסחיטה באיזומים, הפוגעת באופן ניכר בשלם הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו, ואשר מצדיקה הטלת עונשים חמירים ללא אפשרות (ע"פ 6918/21 בן נון נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (18.5.2022); ע"פ 395/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 10 (20.12.2022)

(להלן: עניין פלוני). עבירה זו משבשת באופן חמור את מהלך חייהם התקין של הנשחטים וגורמת להם למצוקה, לכאב ולדאגה (ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (20.9.2015)). חומרתה היתריה של העבירה באהה לידי ביטוי גם בהתחשב במימד הייחודי שטמון בה 'קשר שתיקה' אשר מונע מנפגע העבירה לפנות לעזרתן של רשותות אכיפת החוק, מחשש שהוא יתממשו אiomiy הסחיטה. זאת במיוחד שעיה שבבסיס הסחיטה עומד איום בחשיפת מידע אינטימי בעל אופי מיני (ע"פ 5057/22 אבו עמרה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.10.2022); ע"פ 4423/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (28.12.2022)). מעצם טיבה של עבירת הסחיטה באiomים, היא יוצרת פגעה קשה באוטונומיה של נפגע העבירה, אשר מעשי מוכפפים לרצונו של הסוחט".

וראו גם, ע"פ 18/20 זועבי נ' מדינת ישראל (20.8.2020):

"עבירת הסחיטה באiomים היא עבירה מכוערת. יש בה כדי לערער את שלטון החוק ולהחליפו בשלטון הברון. מדובר בנסיבות הנורמות של החברה. עבירה זו קשה לאכיפה, שכן לא פעם המתلون צריך לבחור ממי הוא חשש יותר - מהסוחט באiomים או מההתוצאות של הסחיטה. חברת מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התנוגות צזו".

13. כאמור, העונש המרבי שניתן להטיל על מי שביצع עבירה של סחיטה באiomים, מקום בו הנשחת נכנע לאיום וביצע את המעשה שדרש הסוחט - עומד על 9 שנות מאסר. בקבעו את העונש המרבי, הביע המחוקק עדמה ערכית ביחס לעבירה זו, באמצעות הצבת רף עונישה הולם בנסיבות החמורים ביותר.

יש לציין כי אף לאחרונה ביקש המחוקק להחמיר עם תופעת גביית דמי חסות מבعلي עסקים או מכל אדם על ידי גורמים עבריים, ולשם כך ביום 2.8.2023 פורסם ברשומות חוק העונשין (תיקון מס' 146 והוראת שעה), התשפ"ג-2023. התקון לחוק העונשין בא לשם התמודדות עם תופעה שבה עברייןיגובים דמי חסות מעסיקים על מנת לשמור עליהם מפני פגיעה של עברינים, בין שהם עברינים אחרים ובין שהם נוטלי דמי החסות עצם. התקון הוסיף לחוק העונשין את סעיף 428א, הקובל עונישה על עבירה של גביית דמי חסות, והוראת שעלה לחמש שנים (סעיף 428ב) הקובעת עונש מינימום על גביית דמי חסות.

בדברי ההסבר נכתב: "המציאות בשטח מוכיחה כי אכן לשם סחיטת אדם או בעל עסק לא תמיד נעשה בצורה מפורשת וגלוייה אלא באופן מרמז, בהסתמך על זהות המאים, על זהות שולחו או על 'שם' שיצא לו באזור. בנוסף, המשטרה נתקלת במצבים בהם ארגוני פשע המתחזים לחברות שמירה גבות מבuali עסקים כספ עבור 'שירותי שמירה' לכארה, כאשר בפועל לא מסופק שירות כלשהו".

במסגרת תיקון החוקה, הוסף סעיף 428א לחוק העונשין, הקובע עבירה של גביית דמי חסוט בשתי דרגות: א. גביית דמי חסוט תור כדין נצול מצוקתו של אדם. החוק קובע חזקה, לפיה אם התבצעו עבירות גופו או רכוש בסביבת מגוריו או עסקיו של אדם, שנדרש למתן תמורה באופן שיטתי או מתמשך, שמעצם טיבן עלולות לגרום לחשש לפגיעה בגוף או ברכוש של האדם או משפחתו, חזקה כי גובה דמי החסוט ידוע כי התמורה נתנה עקב מצוקה של האדם, אלא אם כן הוכיח אחרת. העונש בגין עבירה זו הינו שש שנות מאסר. ב. גביית דמי חסוט תור כדין איום. העונש בגין עבירה זו הינו בין שבע לשבע שנות מאסר.

כמו כן, נחקק סעיף 428ב לחוק העונשין, אשר קובע עונש מאסר מינימום, אלא אם החלטת בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו של העבריין. בנוסף, החוק קובע הסדר חילוט פלילי, בנוסף לכל עונש שהוטל במסגרת גזר הדין, וחייב בהליך אזרחי, ללא הרשות בהליך הפלילי, בהתקיימות התנאים הקבועים בסעיף.

יובהר, הנאשם שלפני לא הורשע בסעיפי העבירה שנחקרו במסגרת תיקון חוקית זה. ברם, אין להתעלם מתכלית תיקון החוקה, העולה בקנה אחד עם מגמת החמרת העונשה בעבירות של שחיטה באוים בהן עסקין. מוגמה זו משתקפת מהפסיקת העדכנית, הן לצורך ביטוי הגמול העונשי הראו למי שמבצע עבירות שכאה, על כל המשתמע מכך במונחי הפגיעה בערכיים החברתיים המוגנים, והן לצורך חשיבות הרתעת הרבים, בהינתן כי תופעה מכוערת זו הפכה למכת מדינה.

14. מידת הפגיעה בערכיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות של שחיטה באוים
מצד הנאשם היא גבוהה. הנאשם הטיל אימתו על נפגעי העבירות בכר שאיים עליהם ודרש מהם להעביר לרשותו את יתרת הברזל מהעבודות שנעשו באתר הבניה, ובחשש מהם נאלצו נפגעי העבירות למסור לרשות הנאשם במשך תקופה ממושכת את הברזל כפי דרישתו. באחד המקרים, כפי שתואר, נמנעו מפתיחה כניסה נוספת הבניה מושום שהנאשם התנה זאת בתשלום "لتושבי הבניינים הסמוכים". במקורה אחר, הנאשם השליך אבני על העובדים באתר. במשיו אלו, פגע הנאשם בערכיים המוגנים שב ubiquira של שחיטה באוים ובמיוחד בכר שימושי הסחיטה באוים שביצע פגעו בחירותם של נפגעי העבירה, בשלותם, בתחושת ביטחונם, בשגרת יומם ועבדותם, תוך הטלת מORA ופחד. מדובר במקרים שבהם קרבנות עבירות הסחיטה נכנעו לאיום והעבIRO לידי הנאשם באופן תDIR על פני תקופות ממושכות את יתרת הברזל שהצטברה ברשותם, ובדרך זו אף נגרמו להם הפסדים ממוניים.

15. בבחינת נסיבות הקשורות לביצוע העבירות (סעיף 40ט לחוק העונשין) הבאתו בכלל חשבון כי חלקו של הנאשם ביצוע העבירות היה מרכזי ובלתי, בכר שחתט באוים, קללותו וגידופים, מנהלי פרויקטים באתר בנייה שונים הסמוכים למקום מגוריו, למען בצע כסף. במטרה להתעשר מרוחוי מכירות ברזל שנמסר לרשותו בהתאם לדרישתו, בשל חשש מפניו.

מעשי הנאשם לא היו מעשים ספונטניים כי אם מעשים יזומים ומתוכננים.

האירוע הראשון המתואר בכתב האישום, הינו מאוחר מבחןת קרונולוגית לאירוע אחר המובא מיד לאחריו. תחילתו של אירוע הראשון, על פני ציר הזמן, במועד שבין חודש מאי לחודש يول' 2022, אז בעת פינוי דירות מהאתר, הגיע הנאשם והחל לזרוק אבניים על העובדים באתר תוך שהכריז בפניהם כי הוא "בעל הבית" של המקום. במהלך השנה ורביעת עד שישה חודשים, סחט הנאשם את מנהלי האתר הבניה באיזומים, קללות וגידופים, בדרישה להעביר לרשותו את יתרת הברזל שהצטברה באתר. הנאשם הטיל אימה על שני מנהל האתר לפגעה בגופם או ברכושם, ובשל חשש מפניו קיבל מהם את יתרת הברזל שנאגירה במקום, לפי דרישתו, עד לחודש אוקטובר 2023. אמנם, הנאשם השלים בתילה אבניים על העובדים באתר ולא ישירות כלפי נפגעי עבירות הסחיטה, אך במעשהיו אלו הנאשם מהchip למעשה את רצינותו כוונוני/almost, תוך מימוש איזומו להטיל אימה ולפגוע בעובדי המקום, והכל כדי לגרום למנהלי האתר להעביר לרשותו את יתרות הברזל באתר, ללא כל תמורה.

האירוע הנוסף החל בחודש אוגוסט 2023 ונמשך עד לחודש אוקטובר 2023, הינו במקביל ל\Event First, במקורה זה, הנאשם פנה למנהל האתר בינוי אחר הסמור אף והוא לבתו, והואודיע לו כי הוא "שלוט בשכונה ואחראי על כל האזור" וכי לא יוכל לבנות באתר מבלי שיעביר לרשותו את יתרת הברזל של עבודות הבניה. הנאשם איים על מנהל האתר בינוי באומרו לו כי אם לא יענה לדרישתו ישראף את כל העבודה באתר, והציבע על האתר בינוי סמור שקיורתי הוצתו על מנת להמchip את הסיכון הנשקי מפני אם לא יתמלאו דרישותיו. בשל איומי הנאשם לפגוע ברכוש המשמש לעבודות באתר ולשבש את מהלך התקין של עבודות הבניה במקום, נאלץ מנהל האתר להעביר לרשות הנאשם את הברזל לפי דרישותיו, במשך שלושה חודשים. יתר על כן, בעת שנודע לנאשם כי בכוונת מנהל האתר לפתח כניסה נוספת לאתר, בסמור לשבייל הכניסה לבתו, הוא פנה למנהל האתר לפתיחת כניסה נוספת כחלק מהתגורר בסמור לאתר, והתנה את פתיחת שבייל הגישה בתשלום לתושבי הבניינים הסמוכים. בעקבות כך, נמנע מנהל האתר מלהיפתח את שבייל הגישה למקום כפי שתכנן.

הנאשם במעשהיו הטיל פחד ואיימה, תוך שימוש באיזומים, קללות, גידופים והשלכת אבניים במטרה לקבל לידי רכוש בעל ערך שלא כדין. לא מדובר במעשה סחיטה באיזומים נקודותיים אלא במעשהים מתמשכים שגרמו למנהלי האתר הבניה לחוש מפני הנאשם ולהיענות לדרישותיו להעביר לרשותו את יתרות הברזל באתר הבניה במהלך התקופות הנזכרות. ניצול סחטני חוזר, לאורך זמן, הוא נסיבה חממית.

כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם, נגרעו יתרות הברזל משני אתרים הבניה והועברו ללא תשלום לידי הנאשם שלא כדין, בשל איומיו והתנהלותו מטילת האימה. אמנם היקפו של הנזק הכלכלי שנגרם לחברות הבניה שפעלו באתר הבניה לא צוין בכתב האישום, אולם מדובר בכך שאין

מבוטל בהתחשב בפרק הזמן שבו הם נמשכו העבירות, שבמהלכם הועברו לידי הנאשם יתרות הבלתי, ללא כל תמורה. להתנהלות המתוואר מצד הנאשם פוטנציאלי לגירמת נזק רב יותר מזה שנגרם, שכן נקל לשער כי האירועים המתווארים היו עשויים להסלים עד כדי אלימות פיזית של ממש כלפי מי מהעובדים באתר הבניה.

לא נפגמה יכולתו של הנאשם להבין את אשר עשה ולא נגרעה יכולתו להבין את הפסול שביהם. הנאשם יוכל להפסיק את מעשיו קודם קודם לכך, אך לא עשה כן עד שמעצמו הגיעו הביא להפסקתם. לא נטענה ולא הוכחה קרבתו של הנאשם לסייע לאחריות פלילית.

16. בבחינת **מדיניות הענישה הנהוגה** על בית המשפט לבחון ענישה שהוטלה על נאים בנסיבות שנויותיהם דומות לנסיבות המקירה הנדון, תוך שימוש לב להבוחנות מתחייבות. בעניין זה יפים דברי בית המשפט העליון בע"פ 16/780 **שושה נ' מדינת ישראל** (20.2.2017):

"...בבחינת מדיניות הענישה הנהוגת לא נדרש בית המשפט לאתר מקרים שיש ביניהם חפיפה מושלמת; שהרי המציאות אינה מזמנת מרבית המקרים אירועים זההים אחד לאחד' זה זהה. בבואהו של בית המשפט להציג מתחם ענישה הולם עבור הנאשם שבפניו, עליו לאתר מקרים שהיו דומים דיים להשוואה".

17. בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין מלמדת על מנגד ענישה שהוא תלוי נסיבותיו המסויימות של המקירה. עם זאת, בשנים האחרונות ניכרת מגמת החמרה בענישה, כך שלרוב הוטלו עונשי מאסר מאחריו סורג ובריח לתקופות משמעותיות לצד ענישה כלכלית וענישה מותנית, בהתחשב בכלל הנסיבות ובכללן: טיב האוימים, משור מעשה הסחיטה באוימים, קיומו של תכנון, גובה התמורה שקיבל הסוחטomidת הנזק שנגרם לנשחת, וכל זאת לצד שיקולי הרתעת היחיד והרבים. לאחר בוחנת ההחלטה אליה הפנו הצדדים, ופסקה נוספת להפנות לקרים הבאים:

א. ע"פ 23, 6264/23, 6584/23 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.2.2024) - הנאים 1 ו-2 הורשו, על יסוד הודהתם, בעבירה של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 לחוק העונשין. הנאים 1 ו-2 הגיעו לבתו של המתalon והשמו בו פניו אוימים שונים, תוך דרישת תשלום להם סך של 300,000 ₪. בעקבות כך, נסע המתalon יחד עם הנאים 1 ו-2 לבית הוריו ומסר להם סכום של 173,000 ₪ שנטל משם. בדרכם חוזה לבית המתalon, הוסיףו הנאים 1 ו-2 לאיים עליהם והנחו אותו כיצד למשוך את יתרת הסכום ולמוסרו לידיים. למשך היום, דיווח המתalon למשטרה על שאיעע. במהלך השבועיים שלאחר מכן, המשיך הנאשם נאים 1 לשוחח עם המתalon ולאיים עליהם, תוך דרישת יתרת הסכום. המתalon תיאם עמו מפגש לצורך מסירת יתרת הסכום

וכך נעצר על ידי המשטרה. בית המשפט המחויז קבע מתחמי עונשה שונים לכל אחד מהנאשמים, בהתחשב בשוני בהיקף מעשיהם, כך: לנאשם 1 - מתחם בין 21 ל-36 חודשי מאסר בפועל; ולנאשם 2 - מתחם בין 15 ל-24 חודשי מאסר בפועל. על נאשם 1, בעל עבר פלילי, נגזרו 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך של 3,000 ₪ ופיצוי בסך של 100,000 ₪; על נאשם 2, בעל עבר פלילי, נגזרו 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך של 2,000 ₪ ופיצוי בסך של 75,000 ₪. בית המשפט העליון קיבל את ערעורה של המדינה, ודחה את ערעורו של נאשם 1, החמיר בעונשם של הנאשמים, תוך שהדגיש כי אין ערכאת הערעור נוהגת למצות את הדיון, באופן הבא: עונשו של נאשם 1 הוועמד על **30 חודשי מאסר בפועל** (חלף 24 חודשי מאסר); עונשו של נאשם 2 הוועמד על **22 חודשי מאסר בפועל** (חלף 16 חודשי מאסר). בית המשפט העליון דחה את ערעור המדינה בנוגע לרכיב הקנס משום שערvacת הערעור אינה מצאה את הדיון ובהתחשב בנסיבות העניין, אך הדגיש את החשיבות בעונשה כלכלית ממשמעותית בעבירות המבוצעות ממנייע כלכלי. **יודגש כי להבדיל מהמקרה לעיל, שם הסחיטה נמשכה כשבועיים, במרקחה שלפני עבירות הסחיטה נמשכו על פני תקופות ממושכות של שלושה חודשים וכשנה וחצי.**

ב. **ע"פ 5052/22 סזנוב נ' מדינת ישראל** (11.1.2023) - הנאשמה הורשעה, על יסוד הודהתה, בעבירה של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפה לחוק העונשין. בין הנאשמה לבין המתלון, פנסיונר נשוי כבן 70 שנה, התפתחה מערכת יחסים רומנטית. הנאשמה נזקקה לשיווק כספי מצד המתלון ועל רקע האמור, במשך תקופה ארוכה, במספר רב של הזדמנויות ובאופן שיטתי, דרצה מהמתלון סכומי כסף שונים, תוך שאימהה עליו בעל פה ובכתב כי תחשוף את מערכת היחסים ביניהם ותמונות אינטימיות שלח לה. המתלון נענה לדרישות הנאשמה, בשל חששו הכבד של המתלון שמא הנאשמה תשתמש את איומה, והעביר לה כספים, חלקם ישירות וחלקם באמצעות נהגי מוניות שלחה אליו והעברות בנקודות או דיגיטליות למוטבים שונים בהתאם לפרטים שמסרה לו, בסך כולל של 300,000 ₪. על רקע איורים אלה, נקלע המתלון למצב נפשי וכלכלי קשה ואף ניסה לשלווח יד בנפשו. בית המשפט המחויז קבע מתחם עונשה הולם שבין **34 ל-50 חודשי מאסר בפועל** והעמיד את עונשה של הנאשמה, נעדרת עבר פלילי ונسبות חייה קשות, על **36 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי מוסכם בסך 25,000 ₪ בתוספת 20,000 ₪ וקנס בסך 10,000 ₪. בית המשפט העליון ציין כי אף אם מתחם העונש מחמיר מעט, אין מקום להתערב בעונש. נקבע כי העונש שהושתת, גם אם אינו קל, מבטא קרואו את חומרת המעשים ואת מגמת ההחמרה בעבירות אלו.

ג. **ע"פ 1777/20 קבהא נ' מדינת ישראל** (24.5.2021) - הנאשם הורשע, על יסוד הודהתו, בעבירות של קשר לפשע לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין, סחיטה באוימים

לפי סעיף 428 לחוק העונשין וסיווג לירוי באזרור מגורים לפי סעיף 340 בצוירוף סעיף 31 לחוק העונשין. המתalon, בעליים של חנות, צבר חובות רבים, בהם חוב בסך של כ-000 440,000 ₪, בגין שיקום שלא כובדו. אחד מנושיו של המתalon פנה אל אחר, וביקש ממנו לסייע בגביית החוב מהמתalon. לשם כך פנה האخر מספר פעמים אל המתalon, ואיים עליו כי יפגע בו אם לא ישיב את החוב. בשלב זה ניכנס הנאשם, והגיע, יחד עם אחר, לחנותו של המתalon, כשהם רוכבים על אופנו. הנאשם ניגג באופנו, והאחר ביצע ירי באזרור החנות. לאחר מכן המשיכו השניים בנסיעה, ונמלטו מהמקום. בית המשפט המחויז קבע כי מתחם העונש ההולם נع בין **12 ל-36 חודשי מאסר בפועל** והשיט על הנאשם, בעל עבר פלילי, 12 חודשים מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס. בית המשפט העלון הבהיר כי מדובר בעבירות חמורות, אך מצא להתחשב בנסיבות האישיות הקשות של הנאשם וההיליך הטיפולי שעובר, ומהיר עונשו **ל-9 חודשים מאסר שירות בעבודות שירות**, לצד צו מבנן על מנת להבטיח את המשך השתתפותו בהיליך הטיפולי.

ד. **ע"פ 18/2048 פלוני נ' מדינת ישראל** (14.11.2018) - הנאשם הורשע, על יסוד הודהתו, בעבירה של שחיטה באיזומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. הנאשם ואחר החליטו לסתוח באיזומים חיל בשירות סדיר עמו הייתה להם היכרות מוקדמת תוך הטלת אימחתם עליו, בין היתר באמצעות הצגת מצגי שווה, לשם הנעתו להעביר להם סכומי כסף. האخر הורה לאחיו הקטן של המתalon להעביר מסר מאים למתalon לפיו על המתalon להעביר לו 3,000 ₪, לאחרת יפגע. בעקבות האיים, מסר המתalon את כרטיס האשראי שלו לאחיו, אשר נסע יחד עם הנאים לאשקלון, שם משר האخر סך של 3,000 ₪ מחשבונו של המתalon. לעומת מספר שעות, התקשר הנאשם אל המתalon והציג לו כי הוא יבקש מהאחר להפסיק לסתוח אותו, בתמורה לכך שהמתalon יעביר לנאים סך של 4,000 ₪. המתalon הסכים להצעת הנאשם ונסע יחד עמו לאשקלון, שם משר המתalon את הסכום האמור ומסר אותו לידי הנאשם. בהמשך לכך, דרש הנאשם מהמתalon להעביר סך של 2,000 ₪ תוך שהטיל אימתו עליו, ובשל פחדו עשה המתalon בדבריו. לאחר מכן, המתינו הנאשם והאחר למתalon בתחנת הרכבת, אספו אותו ברכבת ונסעו עמו למקום מבודד. האخر דרש מהמתalon להעביר לו 3,500 ₪ תוך שאים עליו שם לא יעשה כן ->IDKOR אותו. הנאשם דרש מסר המתalon להעביר לו את הכספי בתמורה למספר ימים של "שקט" מהאחר. למחמת, מסר המתalon לנאים סכום נוסף של 1,000 ₪ והנאים אמר לו שחויבו צברRibit וועמד על 6,000 ₪. בעקבות כך, נטל המתalon הלואאה מהבנק בסך של 6,000 ₪ ומסר את הכספי לבוחרה שזהותה אינה ידועה לתביעה. הנאשם פנה שוב כעבור חודש למתalon וביקש שימסור לו סך של 3,500 ₪ תוך שהבטיח להחזירו לידי. במהלך השיחות, איים הנאשם על המתalon כי אם לא יעביר לו את הכספי, האخر יזכיר אותו.عقب פחדו, מסר המתalon לנאים את הסכום האמור. בית המשפט המחויז העמיד את מתחם העונש ההולם **בין 18 ל-48 חודשים מאסר בפועל**, וגורר על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **22 חודשים מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי למתalon בסך של

12,675 נ. ב. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהגיש הנאשם והותיר את גזר הדין על כנו.

ה. **ע"פ 3791 לוי נ' מדינת ישראל** (2.10.2018) - הנאשם הורשעו, על יסוד הודהתם, בעבירה של שחיטה באוים לפי סעיף 428 רישא וסעיף 29 לחוק העונשין. המתלוון וקרוב משפחתו בשם תומר, ניהלו במשותף בבית עסק במשך תקופה ממושכת. בשלב מסוים חתמו השניים, לבקשת תומר, על הסכם לפירוק השותפות. המתלוון עמד בתנאי ההסכם, ואולם לאחר זמן מה, הובא לידיעת הנאשם כי תומר אינו שבע רצון מההסכם. בהמשך לכך, בשני מועדים שונים, הגיע הנאשם 2 סמור לבית העסק, טען בפני המתלוון כי תומר סיפר לו שבמהלך עבודתם כשותפים המתלוון גנב מתומר כספים, ואף טען כי הנאשם 1, שאף הוא קרוב משפחה של המתלוון ושל תומר, ביקש כי המתלוון יזדק במקonta אמת בעניין הטענות כלפיו. בשלב זה הסביר המתלוון לנאים 2 כי ההסכם שבינו לבין תומר נערך על-ידי עורך דין, וכי במידה שיש לתומר טענות כלפיו, יכול הוא לפנות לבית המשפט. בהמשך שאל הנאשם 2 את המתלוון האם להזמין עבורי מכונת אמת או "זה יLER לכיונים אחרים". ימים ספורים לאחר מכן, במועדים שונים, פגשו הנאשם את המתלוון במשרד הסמור לבית העסק. במסגרת פגישות אלה הבahir הנאשם 1 למתלוון כי יש "לסיים את העניין", הציע לו להיבדק במקonta אמת, וציין כי במידה שמקonta האמת תגלה כי המתלוון משקר, יהיה עליו לשלם מיליון ש"ח שיתחלקו באופן שווה בין הצדדים לבין תומר. הנאשם 1 אף אמר כי המתלוון יודיע כיצד [ה הנאשם 1] פועל". לאחר מכן, הציעו הצדדים כי המתלוון יכנסם כשותפים לעסק, אך המתלוון הבahir שבמצב זה יעדיף למכור את העסק. בתגובה לכך, קבעו הצדדים כי הם ימכרו עבורי את בית העסק, כי הסכם שיתקבל תמורה יתחלק באופן שווה בין המתלוון לבין תומר, וכי כל אחד מהם יעביר לנאים מחלוקת מהסכם שיקבל. זמן קצר לאחר התרחשויות האירועים, הגיע הנאשם 2 לבית העסק ואמר למתלוון כי הנאשם 1 עיצב מושום שהמתלוון אינם יוצר עם קשר והוא עונה לטלפון, והבהיר כי הדבר "הולך למקוםות ש[המתלוון] לא יאהב". המתלוון שאל בתגובה האם הצדדים מתכוונים להרגנו, ונאים 2 השיב כי הם פועלים "בדרכים אחרות", תוך שימוש באמצעים פוגעניים ממשיים. בסמוך לאחר שיחה זו, דרשו הצדדים מהמתלוון לאשר לרווחה החשבון שלו למסור להם דוחות כספים של בית העסק, והמתלוון עשה כן מתוך חשש מפגיעה הצדדים. לאחר אירוע זה, חדל המתלוון להישמע לדרישות הצדדים ולענות לשיחות טלפון מסוימת לא מזוהים, וכעבור חודשים, בגבור חששו מפני פגיעה בו ובמשפחהו, הגיע תלונה למשטרת בגין מעשי הסחיטה המתוארים. בית המשפט המחויז קבע כי מתחם הענישה בעניינים של הצדדים נעה בין **48 ל-28 חודשים מאסר בפועל**, והשיט על כל אחד מהמעורבים, בעלי עבר פלילי מכך, **28 חודשים מאסר לRICTI BFOUL**, מאסר מותנה, פיצוי למתלוון בסך 25,000 ש"ח לכל מעורר, וקנס בסך של 5,000 ש"ח לכל מעורר. ערעורים של הצדדים על גזר הדין - נדחה.

. ע"פ 15/1551 שולי נ' מדינת ישראל (6.9.2016) - הנאשם הורשע, לאחר שמייעת ראיות, ב-4 עבירות של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 רישא וסעיף 29 לחוק העונשין; 11 עבירות של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפא וסעיף 29 לחוק העונשין ו-15 עבירות של קשרת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין. הנאשם ואחרים קשרו Kontakt לגבוט כספים מאנשים בגין המחאות חוזרות בדרכם של סחיטה באוימים, הטראות טלפוניות והפחדות. במסגרת הקשרם קיבלו הנשחטים שיחות טלפון מאיימות, במהלך איהם הנאשם פגוע בהם, בנסיבותם וברוכשם. במסגרת קשרת הקשר ולשם הוצאתו לפועל, הנאשם העביר לאחרים את ההמחאות חוזרות ושלח אותם אל הנשחטים. הללו פנו לאותם נשחטים בדרישה לקבל מהם את כספי הסחיטה בדרך של הפחדה. כספי הסחיטה הועברו מהאחרים לנายน. במהלך אותן החודשים, הנאשם והאחרים גבו عشرות אלפי שקלים בתמורה לאותן המחאות מאנשים שונים, בדרך של סחיטה באוימים. חלק מהמקרים, אף נזקקו חומרី נפץ מסווגים שונים לעבר בתיhem של המתלוננים. בית משפט מחוזי קבע כי מתחם העונש לכל אישום בנפרד נع בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 46 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך של 35,000 ₪ וכן הורה על חילוץ רכבו לטובת המדינה. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

. ע"פ 3317/13 אל אעם נ' מדינת ישראל (18.7.2013) - הנאשם הורשע, על יסוד הודהתו, בעבירה של קשרת קשר לביצוע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; 4 עבירות של סחיטה באוימים: שתיים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין ושתיים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. הנאשם ואחריו קשרו kontakt לסתחות באוימים את המתלונן, בעליים של חברת שמירה, כך שייעסיקם כשומרים במתפקידם של רכבות ישראל. השניים יצרו קשר טלפוני עם המתלונן, במספר הדזמנויות, ואיימו פגוע בגופו, בחירותו ובפרנסתו אם לא ייעסיקם כשומרים. השניים איימו על שני שומרים בחברה והטילו עליהם אימה על מנת להניעם מעבודה אצל המתלונן, ולאחר מכן את עבודתם אצל המתלונן בעקבות האוימים. הנאשם אחר ואדם נוסף פקדו את בנו של המתלונן במקום עבודתו, בשלוש הדזמנויות שונות, ושאלו על המתלונן תוך המתנה להגעתו עד לעזיבתם כעבור זמן מה, כדי ליצור עליו לחץ. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל ומאמסר על תנאי. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת הדיין.

. ע"פ 7083/12 מדינת ישראל נ' כהן (2.12.2013) - הנאשם, אסיר ברישון, הורשע, לאחר שמייעת ראיות, בעבירה של סחיטה באויים לפי סעיף 428 לחוק העונשין. בגין הנאשם לבין המתלונן התפתחה מערכת יחסים שכלה בקשרות של הנאשם מהמתלונן למatan כספים. הנאשם הגיע אל המתלונן והציג לפניו מה שנחזה כאקדמי לצד דרישת "קנס" בסך של 2,500 ₪, אשר ניטל. בפעם אחרת, דרש הנאשם מהמתלונן להעביר לו את רכבו יחד עם תשלום בסך של 20,000 ₪, שנANTIימה בפועל בנטילת סך של

900 ל'. בית המשפט המחויז השית על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, עונש של 13.5 חודשי מאסר בפועל (כתקופת מעצרו), מאסר על תנאי ופיצוי בסך של 5,000 ל'. בית המשפט העליון קיבל את עրעור המדינה, והעמיד את עונשו של הנאשם על **24 חודשים מאסר בפועל**, לצד יתר רכיבי העונש שנוטרו על כנמם, תוך שציין כי מקובל אין בכך כדי למצות את הדיון.

ט. **ע"פ 1430/12 אבולקיעאן נ' מדינת ישראל** (14.4.2013) - הנאשם הורשע, לאחר שמייעת ראיות, בעבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) לחוק העונשין, בעבירה של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, בשתי עבירות של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין ובשתי עבירות של אוייםים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. הנאשם הועסק כקבלן משנה על ידי חברת קבלנית שהועסקה על ידי חברת יזמית בפרויקט לבניית יחידות דיור. לאחר שהתקשרותה של החברה הקבלנית עם החברה היזמית הופסק, נחתם בין החברה היזמית לבין החברה שבבעלות הנאשם הסכם לפיו בתמורה לסכום שייקבל הנאשם משנה את עבודות הבניה באתר ולא יבוא לידי שטיל עלינו הנאשם וחשו כי הלה יגרום, באמצעות בני שבתו, להשבחת העבודה בפרויקט, תשלום לנימוק סכום של 110,000 ל''. הנאשם פנה לקבלן משנה נוספת נוסף שהעסקה החברה היזמית באתר ודרש ממנו להפסיק את עבודתו באתר. מפאת האימה שהטיל עליו הנאשם וחשו כי הלה יגרום, באמצעות בני שבתו, להשבחת העבודה בפרויקט, תשלום לנימוק סכום של 23,560 ל''. בנוסף פנה סמוך להטיל מנתה נספח שהעסקה החברה היזמית בפרויקט ודרש ממנו להפסיק את עבודתו באתר. מנתה שטיל הנימוק על קבלן המשנה הנוסף, נמנע האחרון במשך כחודש ימים מלאתתוק בבנייה ונאלץ לשלם לעובדיו סך של 70,000 ל' מבלי שעבדו בפועל. הנאשם דרש מסמוך להטיל מנתה סכומי כסף נוספים והמשיך לעבוד באתר אף שהודיע לו על הפסקת עבודתו. הנאשם נפגש עם סמוך להטיל מנתה היזמית ודרש ממנו לשלם לו כסף, שאחרת "יהיה לך בלגן בשטח". מפאת האימה שהטיל מנתה על סמוך להטיל מנתה היזמית, מסר האחרון לנימוק המשנה על סך 23,560 ל''. במהלך חודשים, פנה הנאשם אל קבלן שהועסק באתר על ידי קבלן המשנה הנוסף, במספר הזדמנויות, וירש אותו ואת פועליו לאתר הבניה, תוך שהוא אומר לו, בין היתר, שם לא יצא מהאתר יהיה בלגן במקרה בהפעלת חומר נפץ באתר וגרימת מוות. הנאשם פנה לקבלן הקידוח ולחשמלאי שעבדו באתר מטעמו של קבלן והוינו להם לעזוב את האתר. כתוצאה מאימויו ומעשיו של הנאשם, עזב קבלן המשנה עם פועליו את האתר ונאלץ לשלם להם את שכרם בסך של 20,000 ל' מבלי שביצעו את עבודותם. הנאשם איים על קבלן שהעסק קבלן המשנה הנוסף בדרישה שייעזוב את האתר שאחרת יפגע בו ובבני משפטו. הנאשם היכה ויידה אבניים על קבלן חיצוני לביצוע עבודות קידוח שהזמין למקום מהנדס מטעם החברה היזמית וזה נאלץ לעזוב את המקום מבלי שהשלים את עבודתו. בית המשפט המחויז גזר על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **12 חודשים מאסר בפועל**, מאסר על תנאי, קנס בסך של 15,000 ל' ופיצוי למיטלון בסך של 2,000 ל'.

הדיון.

ו. ע"פ 3877/12 אבו גוש נ' מדינת ישראל (9.1.2013) - הנאשם הורשע, לאחר שמייעת ראיות, בעבירה של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. הנאשם הגיע לkopfat cholim שבה עבד המתלוון כרופא, הכניס את המתלוון לחדרו ונעל את הדלת מבפנים. הנאשם דרש מהמתלוון סך של 200 ₪ ואישור מחלת. המתלוון סירב לדרישות הנאשם, אך לאחר שהלה נכנס את ידו לכיס בתנוחה מאימת והצהיר שלא יעזוב את החדר בלי לקבל את מבקשיו, מסר המתלוון לנאים סך של 100 ₪. לאחר שהמתלוון הלך לכיוון רכבו, נכנס הנאשם לרכב ודרש מהמתלוון סך של 100 ₪ נוספים. בנוסף עזב את המקום תוך שאים על המתלוון בטענה לו שם לא יהיה אישור מחלת ביום ראשון "از אתה יודע מה יהיה". בית המשפט המחויז השית על הנאשם, בעל עבר פלילי מכבי, **24 חודשי מאסר בפועל** ומاسر על תנאי. בית המשפט העליון דחה את הערעור הנאשם על חומרת העונש.

יא. ע"פ 1106/11 מדינת ישראל נ' ואקנין (29.6.2011) - הנאשם הורשע, על יסוד הודהתו, במספר עבירות של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. הנאשם הורשע יחד עם אחר בעבירה שביצעו במשותף, הועמד לדין ושוחרר לאחר ריצוי מאסר. הנאשם הגיע לבתו של الآخر ושותח עמו. עם תום השיחה הודיע الآخر להוריו כי בכוונתו לעזוב את הארץ באופן מיידי. בעת שעשה الآخر את דרכו לשדה התעופה, שמעה ממנו כי הנאשם רואה בו אשם במאסרו ודורך ממנו פיצוי בסך של 8,000 ₪. הוריו של الآخر יצרו קשר עם הנאשם וביקשו להיפגש עמו. בפגישתם, מסר להם הנאשם כי הסכם המבוקש הינו פיצוי על תקופת המאסר שריצה "ב�单ת" בנים. הוריו الآخر השיבו לנאים כי ידם אינה מוגנת את הסכם האמור, והנאים הובילו להפחיתה לסך של 5,000 ₪ בתשלומים. הנאשם הורה להוריו الآخر שלא לשוחח על כך עם איש וכי אם יעשו כן יהו להם "בעיות גדולות". הנאשם אמר להם כי בנים עשה טעות בניה הוא צריך לשלם, ואם הם ישלמו לו - הוא לא יפגע. חלק מהסכם פרישת התשלומים, שילמו הוריי الآخر לנאים סך של 3,000 ₪. בית המשפט המחויז גזר על הנאשם, בעל עבר פלילי מכבי, עונש של 9 חודשים מאסר בפועל, והפועל עונש של 6 חודשים מאסר על תנאי במצטבר, מאסר על תנאי, פיצוי בסך של 3,000 ₪ וקנס בסך של 2,000 ₪. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונשו של הנאשם על **30 חודשי מאסר בפועל** (חלף 9 חודשים מאסר בפועל). יתר רכיבי העונישה, לרבות הפעלה עונש מאסר על תנאי של 6 חודשים לריצוי במצטבר - נותרו על כנמם.

יב. ע"פ 1725/07 מדינת ישראל נ' פלוני (14.5.2007) - הנאים הורשעו, על יסוד הודהתם, בעבירות הבאות: נאים 1 בעבירה של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 לחוק העונשין; נאים 2 בעבירה של סיוע לסחיטה באויים לפי סעיף 428 בצוותם

סעיף 33 לחוק העונשין. הנאשמים הועסקו בתחנת דלק יחד עם עובדים נוספים, כאשר מנהל התחנה ואחרים היו בני שבט אחר. נאשם 1 פנה לגורמי הנהלה ודרש לקבל את ניהול תחנת הדלק במקום המנהל הקיימ, שכך יפסקו התפרצויות ונזקיםיהם סבלה התחנה בעת ההיא, ואם לאו - ימשכו. קצין משטרה התקשר לנאשם 1, הציג את עצמו כעובד מנכ"ל החברה המפעילה את התחנה, וקבע עמו פגישה. בפגישה, הנאשמים ציינו כי הבעיות בתחנה יסודן בסכום בין משפטת נאשם 1 ומשפטת המנהל, ונאשם 1 ציין כי אם ינהל את התחנה יהיה שקט, אחרת "ימשיך להיות בלאגן, יהיו פריצות ועוד", ונאשם 2 חיזק את דבריו. נוכח סירוב "עובד המנכ"ל" למסבוקש, אמר נאשם 1 כי אינו רוצה להישמע מאיתם, אבל "עכשו יהיה לו בלאגן ולא יהיה שקט", והוסיף כי לאחר אירוע שקרה שלושה ימים טרם הפגישה, היו ריבים שרצו לשروع את התחנה והוא מנע זאת מהם, ואמר שימתינו עד לפגישה עם המנהל. בית המשפט המחוזי הביא בחשבון היעדר עבר פלילי ברקעם, היota הנאים אchari לימודים במכילאה או בעיצומם ולהבדל בין מעשייהם של שני הנאים. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולות העונש והעמיד את עונשו של נאשם 1 על **30 חודשים מאסר בפועל**, חלף 24 חודשים מאסר **מוותנה**; ושל נאשם 2 על **8 חודשים מאסר**, חלף 6 חודשים מאסר **מוותנה**.

ג. ת"פ (מח' ח') 21-12-2023 **מדינת ישראל נ' אגבאריה** (22.3.2023) - הנאשם הורשע, על יסוד הودאותו, בשתי עבירות של סחיטה באיזומים לפי סעיף 428 סיפה לחוק העונשין. אישום ראשון: בין הנאשם לבין המטלון הייתה היכרות קודמת בשל קרבה משפחתית. המטלון ביקש מהנאשם להלוואה כספית בסך 50,000 ₪. הנאשם נענה לבקשתו ונתן לו את הסכום האמור. למרות עמד המטלון בחלוקת מתשלומי הריבית בגין ההלוואה, נוצר לו חוב כלפי הנאשם בסכום כולל של 80,000 ₪. המטלון שלח לנאשם הודעה באמצעות הטלפון הנייד, וכتب שלא יוכל לשלם את תשלום הריבית החודשית מכיוון שהוא שווה בבית החולים. בעקבות כך, הטיל הנאשםaimה על המטלון, בהשיבו לו הודעה שבהן איזומים וגידופים, בכוונה להפחיד את המטלון וכי להניעו לשלם לו את סכום החוב. בעקבות כך, שילם המטלון לנאשם את כספי החוב בסך כולל של 80,000 ₪.

אישום שני: בין הנאשם לבין המטלון אחר הייתה היכרות קודמת על רקע קשרי חברות. המטלון נקלע למצוקה כלכלית, בעקבותיה פנה לנאשם בבקשת הלוואה כספית. הנאשם נענה לבקשתו והלווה לו בשני מועדים שונים סכומי כסף בסך כולל של 40,000 ₪. חודש לאחר מכן מתן ההלוואה, הטיל הנאשםaimה על המטלון, באופן שהגיע בסמוך לביתו ברכבת, ביחס עם ארבעה אחרים, בכוונה להפחיד ולהניעו לשלם לו את החוב. בمعد זה, בפחדו מפני הנאשם, מסר המטלון לנאשם סכום של 6,000 ₪. הנאשםaimה על המטלון, בין היתר, באוומו לו כי ירצה אותו. בעקבות איומי ומעשי של הנאשם כלפי המטלון, שולם לאנשים מטעמו של הנאשם סך כולל של 55,000 ₪. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש

ההולם לכל אחד מהאישומים נع בין **12 ל-24 חודשים מאסר בפועל** והשיט על הנאשם **15 חודשים מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי בסך של 5,000 לכל אחד מהמתלוננים.

יד. ת"פ (מח' ב"ש) 22-06-54188 **מדינת ישראל נ' אליאס** (17.7.2023) - הנאים 1 ו-2 הורשו, על יסוד הודהתו, בעבירה של סחיטה באוים לפי סעיף 428 סיפה לחוק העונשין ובבעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. נאשם 3 הורשע, על יסוד הודהתו, בעבירה של סיווע לסחיטה באוים לפי סעיף 428 סיפה וסעיף 31 לחוק העונשין. נגד הנאים והמתلون הוגש כתוב אישום משותף בבית משפט השלום במסגרת הליך קודם. המתلون הודה, הורשע ונדון למאסר בפועל. ההליך בעניינם של הנאים נותר תלוי ועומד. נאים 1 ו-2 פגשו במתلون יום לאחר שסיהם לרצות את מאסרו, אמרו לו "אתה יצאת מלהן" ודרשו ממנו לשולם לכל אחד מהם סך של 10,000 ל"נ בתמורה לכך שלא יפגעו בו לרעה. המתلون המפוחד הסכים לשולם לנאים 1 ו-2 כפי שדרשו ומסר להם 2,500 ל"נ בזמן. בהמשך לכך, התקשר נאשם 3 אל המתلون ואמר לו להגיע לדין בהליך הקודם בתמורה לניכוי סך של 5,000 ל"נ מהסכום הכללי. המתلون סירב. נאים 1 ו-2 פגשו במתلون ודרשו ממנו לבוא עמו לשכונה שלהם על מנת להראות לו את הפרוטוקולים מההליך הקודם ולהוכיח לו שהלשון עליהם. המתلون סירב, ונאים 1 ו-2 איימו עליו שיפגעו בו. אביו של המתلون הגיע למקום וניסה להרגיע את נאים 1 ו-2 אשר שבו ודרשו מהמתلون לשולם להם כפי שסיכמו או שאביו יאלץ לשולם עבורי. המתلون ואביו החליטו לעזוב את המקום ונאשם 1 אמר להם בתגובה "אני אזין אותך ואת המתلون". במסגרת ההסדר הודיעו המאשימה כי בעניינם של נאים 1 ו-2 היא עתורה לעונש מאסר ראי בין 30 חודשים ובעניינו של נאשם 3 הטיעון יהיה "פתוח". בית המשפטקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינם של נאים 1 ו-2 נع בין **24 ל-40 חודשים מאסר בפועל**, ובעניינו של נאשם 3 נע בין 12 ל-20 חודשים מאסר. בית המשפט השיט על כל אחד מהנאים 1 ו-2, בעלי עבר פלילי, **28 חודשים מאסר בפועל**, מאסרים מותניים ופיצוי בסך 7,500 ל"נ. על נאשם 3 הוטלו 14 חודשים מאסר בפועל, מאסרים מותניים ופיצוי בסך 3,000 ל"נ.

טו. ת"פ (מח' ח'י) 22-07-1539 **מדינת ישראל נ' סובח** (13.12.2022) - הנאשם הורשע, על יסוד הודהתו, בריבוי עבירות של סחיטה באוים לפי סעיף 428 רישא וסיפה לחוק העונשין. הנאים החליטו לסתור את המתلون על רקע חוב כספי בסך של 7,000 ל"נ שהמתلون חייב לו. בהזדמנויות שונות, התקשר הנאים למתلون عشرות פעמים, קילל אותו ואיים עליו שאם לא ישלם לו את הכספי הוא ירחה לעבר ביתו ו"הפרק לו את הבית למטווח". באחת השיחות, איים הנאים על המתلون שאם לא ישלם לו - ירחה בו. בהמשך היום, הגיע הנאים למקום שבו הייתה המתلون, נתקש בחזקה על הדלת וצעק לעבר המתلون. המתلون אשר חש מהנאים פתח לו את

הדלת והנאשם יחד עם אחר נכנסו למקום. הנאשם צעק על המתלון, קילל אותו ודרש ממנו את הכסף, לאחר מכן את ידו וניסה לסתור על פניו בצדיה להניעו לשלם את הכסף. הנאשם הורה למתלון למסור לו את מכשיר הטלפון הנייד שלו, המתلون עשה דבריו והנאשם מחק את התכתבותיהם ביניהם. בשל חששו מהנאשם, מסר המתلون לנאים סך של 10,000 ₪. למחמת, התקשר הנאשם המתلون העמיד את מתחם העונש ההולם בין 9 ל-32 **חודשי מאסר בפועל**, וגורע על הנאשם, בעל עבר פלילי, **12 חודשי מאסר בפועל** בגין הפעלת מחזית מעונש מאסר מוותנה במצטבר, כך שscr הכל הוטלו על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מוותנה ופיצוי למתלון בסך של 3,000 ₪.

ט. ת"פ (מח' ח') 20-08-608 **מדינת ישראל נ' בוטבול ואח'** (11.3.2021) - נאים 2 הורשע, על יסוד הודהתו, בעבירה של שחיטה באוימים לפי סעיף 428 סיפה וסעיף 29 לחוק העונשין (שני מקרים). בין הנאים לבין המתلون הייתה היכרות קודמת על רקע מגוריים מסווגים במקום להלנת צעירים בסיכון. הנאים נפגשו עם המתلون. הנאשם 1 בנסיבות נאים 2 הציע למתלון לשכור דירה במרכז הארץ לצורך גידול סמיים והמתلون הסכים לעשות זאת. מספר ימים לאחר מכן התקשר המתلون לנאים 1 ומסר לו שהתחרט. בהמשך, נפגשו הנאים עם המתلون ואמרו לו שהוא הפר עumm חזזה והוא חייב לפצותם בסכום של 2,000 ₪. על מנת להניע את המתلون לשלם את הסכום לקחו ממנו את מכשיר הטלפון הנייד ואיימו עליו שאם לא ישלם, הוא לא יוחזר לו. אביו של המתلون מסר לו את הסכום והוא העביר את הכסף לנאים 2, אך הנאים לא השיבו לו את הטלפון הנייד. בהמשך נפגשו הנאים עם המתلون ואיימו עליו שעליו לשלם להם 48,000 ₪ נוספים אחרת לא יוחזרו לו את הטלפון ואיימו עליו שאם לא יעביר להם 2,000 ₪ מדי חודש במשך שנתיים הם לא ישיבו אותו אליו. למחמת, הודיעו הנאים למתלון שהם דורשים שימסור להם את הסכום באופן מיידי או לכל הფחות 10,000 ₪ ואת היתה תוך שבוע. על מנת להניע אותו להעביר להם את הסכום הטילו עליוaimה כאשר איימו בפגיעה בבני משפחתו ולצורך כך נאים 1 הציג בפני המתلون תמונה של אחותו. בהמשך, המתلون שקיבל את הטלפון בשם כך, התקשר לאחותו ומספר כי הסתבר עם משפחה מסוכנות מרמלה, כפי שטען בפניו נאים 1 קודם לכן, והוא צריך את עצרתה. היא השיבה שאין לה כסף ובתגובה נאים 1 החל לשוחח אליה וגם לה סיפר שהוא שליח של משפחה מאוד מסוכנת מרמלה ושהמתلون חייב למסור לו 10,000 ₪ באותו יום. הנאשם 1 בנסיבות נאים 2 אמר לה שהוא יודע אכן היא גרה ואיפה גרים הוריה ובן הזוג שלו והוסיף שם תפנה למשטרה זה "גמר לא טוב. בהמשך, התקשר המתلون לבן הזוג של אחותו ומספר לו שמחזיקים אותו בכוח ודורשים ממנו כסף. הנאשם 1לקח את הטלפון והחל לשוחח ישרות עם בן הזוג וניסה להטיל עליוaimה על מנת להניע אותו לשלם את ה-10,000 ₪ שנדרשו, הכל בנסיבות נאים 2. בהמשך, באותו ערב, על מנת להניע את המתلون לשלם לנאים את הסך של 48,000 ₪, איימו לפגוע בגופו

של המתلون באופן כזה שנאשם 1 ביקש מנאשם 2 שיבא לו סכין. נאשם 2 הביא לנאשם 1 סכין מהמטבח ונאשם 1 התקרוב למאתלון בנסיבות נאשם 2 והצמיד את הסכין לרגלו והחל לפרקם באמצעות הסכין את התפרים במכנסיו. בית המשפט קבע מתוך ענישה הולם בעניינו של נאשם 2, שחלקו היה פחות דומיננטי, **בין 12 ל-40 חודשים מאסר בפועל**, והשיט על נאשם 2, בעל עבר פלילי, **24 חודשים מאסר בפועל** ומאסר על תנאי, תוך שהפעיל מאסר על תנאי של 9 חודשים מאסר מתיק קודם מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.

18. לצורך קביעת מתחמי הענישה ההולמים למשוי של הנאשם, תוק השווהה לרף הענישה כפי שנטען על ידי ב"כ הצדדים תוק הפניות לפסיקה, יש לזכור, כי אין בהכרח חפיפה בין מתחם העונש הולם, המהווה הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, לבין מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הרלבנטית, שאינה אלא שיקול מבין השיקולים הנלקיים בחשבון בקביעת מתחם העונש הולם.

19. הנה כי כן, בהתחשב במידת הפגיעה בערכיהם המוגנים, נסיבות ביצוען של העבירות ומדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם, כפי שהוצג מטעם המאשימה, **שבין 18 ל-36 חודשים מאסר בפועל**, לצד ענישה מותנית צופה פני עתיד וענישה כלכלית.

אם יש מקום לחריגת מגבלות מתחמי הענישה?

20. בהינתן מתחם הענישה הולם, על בית המשפט לתקן דעתו האם ראוי לחרוג ממנו לקולה בשל שיקולי שיקום (סעיף 40ד לחוק העונשין) או לחומרה בשל הצורך להגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה לחוק העונשין).

בענייננו, לא נטען כי יש לחומרה משיקולי הגנה על הציבור, או לחרוג לקולא משיקולי שיקום ולא מצאתי כי מתקיימים שיקולים בהיבטים אלה לחריגת מתחמי הענישה.

קביעת העונש הרואי לנאשם

21. לאחר קביעת מתחמי הענישה ההולמים לעבירות בהן הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לו, בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין. בגישה העונש המתאים לנאשם יש מקום להתחשב בנסיבות האישיות אשר איןן קשורות ביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין

היתר, מטעוני הצדדים לעונש, עברו פלילי, דבר הנאשם בבית המשפט ומכלול הראיות שהוצגו לעוני. בדרך זו חידד תיקון 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת עונשה אינדיידואלית, הבודחת נסיבותו של כל מקרה ואדם והmobא לדין (ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 ابو ניג'מה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 פראגן נ' מדינת ישראל (5.5.2009)).

22. לחובת הנאשם יש לציין את חומרת העבירות שביצע, האלים הטעונה במעשהיו, תוצאותיהן ומדיניות העונשה עליה עמדתי לעיל. במסגרת קביעות העונש על בית המשפט להביא בכלל חשבו את שיקולי הרתעת היחיד והרבבים, בעיקר נוכח הנזק הפוטנציאלי הרב הגלום בהן, שיכול להגיע עד כדי פגעה בנפש, על-מנת להרטיע את הנאשם ועבריין אחרים, מלשוב ולבצע עבירות דומות בעתיד.

כפי שנאמר, המעשים בגנים הורשע הנאשם הינם חמורים. כבר נקבע לגבי עבירת הסחיטה באוימים כי היא מהוות עשיית דין עצמית הפוגעת ביסודות הסדר החברתי, כמו גם במרקם חייהם ובחירהם של הנשחים במישור האישי והכלכלי (ראו: ע"פ 13/1637 גולן נ' מדינת ישראל, פס' 15 15 (15.7.2014); ע"פ 14/5769 אלרואי נ' מדינת ישראל, פס' 8 (21.7.2016). משכך, הרשעה בעבירה של סחיטה באוימים מחיבת עונשה מחמירה, אשר תעביר מסר ברור לפיו העובר עבירה זו מסתכן בשלילת חירותו לתקופה ארוכה ותעודד את קורבנות העבירה "לשבור את קשר-השתייה" (ראו: ע"פ 01/6774 מדינת ישראל נ' אלעלויין 1.11.2001). בנוסף לכך, ראוי כי המתכננים סחיטה באוימים יתנו אל ליבם כי אחריהם מאחורי סORG ובריח לתקופה ממושכת.

ראו ע"פ 11/11 מדינת ישראל נ' ואקנין (29.6.2011) פס' 5 לפסק דין של כב' השופט נ' הנדל:

"**חומרתו של העונש המרבי שקבע החוקק, יש בה כדי להצביע על סלידתו העמוקה מהעבירה.** בעוד שערבת האוימים 'סתם' הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, קובעת עונש מרבי של שלוש שנות מאסר, הרי שם מתלווה לאוימים פגעה בקנינו או בגופו של אדם, מתיצב רף העונשה המקסימלי על 7 או 9 שנות מאסר. מדינה דמוקרטית, החורגת על דגלה עקרונות של חופש וחירות, אינה יכולה לתת יד לגורם כלשהו אשר חף לעשות דין לעצמו, ולהציג את מטרותיו תוך הפעלת אמצעי לחץ פסולים, ופגיעה בכבודו ובקנינו של الآخر - ללא רשות. אין חולק אפוא על הקשר שבין האיסור המופיע בעבירה, לבין הזכויות המעוגנות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. רף העונשה הגבוה שקבע לעבירה, מהוות כלל מנהה בדבר העונש שיש לגוזר על הדורסים את

הוראות החוק ברגל גסה. סבורני, כי העונש שהושת על הנאשם בבית משפט קמא אינו פוגש בשביב העונשה המתאימה, ולא משקף את חומרת מעשיו של הנאשם. ראוי להזכיר את שאמր השופט א' א' לוי בע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלווין (1.11.2001), כי עבירות הסחיטה באיזומים: 'היא למרבה הדבה תופעה נפוצה, אך רק לעיתים רוחקות אוצר הקורבן אומץ כדי לפנות לרשות החוק, הוואיל והוא חשש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במקדם או לאחר מכן, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו. לפיכך, כשסוף סוף מעז מתلونן לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העבריין המסויים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל, ולאלה שחוטאים בעבירות מן הסוג הזה בפרט, כי עבריםינו בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה. עונישה מסווג זה מטרתה איפוא משולבת, לתת ביטוי למידת הכינור שבבירה זו ולשאת הנפש שהיא מעוררתقلب השומע, והוא ועוד גם כדי לעודד את הקורבנות לשבור את קשר-השתיקה, ולהביא את דברם בפני רשות החוק כדי לשים קץ לסחיטה בה הם נתונים'''.

23. הנאשם ליד שנת 1999, ולחובתו עבר פלילי הכלול שלוש הרשעות קודמות (ת/28),
cdeclקמן:

(א) גזר דין מיום 20.12.2023, בשל הרשעה בעבירות של איזומים, ניסיון לתקיפה סתם והזקן לרכוש בمزיד, בגין נדון ל-4 חודשים מאסר בפועל, מאסרים מותניים והתחייבות.

(ב) גזר דין מיום 16.7.2018, בשל הרשעה בעבירות של שימוש בכוח או באיזומים למנוע מעצר, תקיפה שוטר בעת מלאי תפקידו וריבוי עבירות של איזומים, בגין נדון ל-10 חודשים מאסר בפועל (לאחר הפעלה של מאסר על תנאי חלקו בחופף וחלקו במצטבר), מאסר על תנאי וקנס.

(ג) גזר דין מיום 25.1.2016, בשל הרשעה בעבירות של הפרעה לשוטר במלוי תפקידו, העלבת עובד ציבור, תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, בגין נדון בבית משפט לנוער למאסרים מותניים, של"צ, פיצוי והתחייבות.

指出 כי הנאשם ריצה את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 20.12.2023 לתקופה של 4 חודשים, במסגרת ת"פ 39212-05-23, במהלך תקופת מעצרו בהליך שלפני.

24. נמצא אם כן כי לחומרת המעשים ולסיכון הנשקי מהתווסףים עברו הפלילי

והעובדה שריצה עונש מאסר מأחרוי סוג ובריח, מבלי שאלת הביאו אותו להימנע מלשוב ולבצע עבירות. משכך, יש מקום לתן הדעת בכל הנוגע לשיקולי ההחלטה בעניינו.

25. לזכות הנאשם בהחלטון את נטילת האחריות על מעשיו והודאותו בכתב האישום המתוכנן, גם שנשמעה בשלב מתקדם של ההליך המשפטי, לאחר שתמה פרשת התביעה, כך שלמעשה לא נחסך מהמשמעות להציג את עדיה וראיותה. עם זאת, גם קבלת אחריות באשר היא, אף אם מאוחרת, תיזקוף היא לזכות הנאשם. בהחלטון גם את הבעת הצער והחרטה מפי הנאשם.

26. בהחלטון את השפעת הענישה על משפחתו של הנאשם, ובפרט נזקקות אביו לסייע מצד הנאשם. הנאשם מסר לבית המשפט כי הוא עדיד להינשא ולהפוך לראשונה לאב, שכן לדבריו ארוסתו בחודש השביעי להרinya. ברם, דבריו הנאשם לא זכו לתימוכין, לא נשמעה עדותה של ארוסתו ולא הוצגה כל ראייה תומכת, בעיקר בהינתן שאביו של הנאשם מצא לצין בפני בית המשפט כי שתיים מבנותיו עתידות להינשא בקרוב, אך לא ציין דבר בהקשר זה בנוגע לנאים.

27. בעבירות בהן הורשע הנאשם, אשר בוצעו למען בצע כסף, ראוי לגזר רכיבי ענישה כלכליים משמעותיים, על מנת שימחישו את חומרת המעשים ויתרמו להרתעת העבריין הספציפי ולהרתעת הרבים. בקביעת רכיבי ענישה אלו יש להביא בחשבון את רוחו של העבריין מביצוע העבירות, אך גם לתת את הדעת למצוות הכלכלי, האישי והמשפחתי. במקרה דנן, לא הוכח שווי הברזל שקיבל הנאשם לידו, כתוצאה מביצוע העבירות, אשר נמשכו כאמור תקופות ממושכות. בסיטuatjon אלה מצאתי להסתפק בפיצוי סמלי לנפגעי העבירה, לא רק בשל אבדן כספי שנגרם להם, אלא גם בשל תוצאות הפחד והאימה שלווו אותם במשך תקופות ממושכות כתוצאה מהנהלות הנאשם כלפים. עם זאת, אין בכך כדי להביע עמדת ביחס לזכאותם של נפגעי העבירה לפיצוי בגין נזקיהם, וברוי כי סוללה בפניהם הדרך לעמדת זכויותיהם בדרך של תביעה מלאה נזקיהם מהנתן במסגרת תביעה אזרחית, בכפוף לכל דין.

28. לבסוף, ב"כ הנאשם טענה כי יש לנכונות מעונש המאסר שיוטל על הנאשם את מלאו ימי מעצרו, החל מיום 21.10.2023, לרבות ממשך התקופה שבה ריצה עונש מאסר שהוטל עליו במסגרת תיק אחר, במהלך תקופת מעצרו, מהטעם שבנסיבות כך נשללו ממנו זכויות והטבות כאסיר.

כידוע "נכוי תקופת מעצרו של הנאשם מטעם תקופת המאסר הוא אמןנו נהג מקובל, אך האפשרות להורות כן נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט ותלויה בנסיבות כל מקרה ומקרה. בפסקה הובהר כי לנאים אין זכות קינוי לנכוי ימי מעצרו והשאלה אם לנכונות את ימי המעצר נתונה לשיקול דעת בית המשפט (רע"פ 7584/14 פלוני נ'

מדינת ישראל, פסקה 9 (4.2.2014); רע"פ 10013/2014 לוי נ' מדינת ישראל (13.7.2006) (רע"פ 1854/24 טהה נ' מדינת ישראל (4.4.2024), להרחבה ראו ע"פ 7768 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 23-24 (20.4.2016)).

כמו כן ידוע כי "לנאשם שהורשע אין זכות קנوية להתחשבות מצד בית המשפט באופן שיוורה על ניכוי חלק מימי מעצרו החופפים לימי מאסרו, ובירית המחדל כאשר ימי המעצר הם בחופף למאסר אחר, היא כי ימי מעצר אלה לא יnocו מן העונש" (ע"פ 8244/17 מדינת ישראל נ' פלוני 21.6.2018).

במהלך מעצרו בגין תיק זה ריצה הנאשם מאסר שהושת עליו בתיק פלילי אחר (ת"פ 20.12.2023-39212-05-23) שניתן בבית משפט השלום בתל אביב-יפו. נגזר עליו ביום 12.6.2023 מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים (בניכוי ימי מעצר) בגין הרשעתו מיום 11.5.2023 בעבירות של איומים, ניסיון לתקיפה סתם והיזק לרכוש במידה שביצע ביום כלא אביו.

תקופת המאסר בפועל שריצה הנאשם במהלך תקופה מעצרו בתיק זה הינה בגין הרשעתו בעבירות של אלימות שביצע במועד מקביל לאחת מעבירות הסחיטה באזומים בהן הורשע בתיק זה. ניכוי ימי המעצר שבמהלכם ריצה הנאשם את עונש המאסר שנגזר עליו בתיק الآخر כאסיר, תאין למשעה את עונש המאסר שהוטל עליו. בנוסף לכך, אף אם נכון היה הדבר כי בית המשפט השלום היה גוזר על הנאשם מאסר בדרך של ריצו עבודות שירות, ללא היותן עציר, הרי שאין לנאשם אלא להlainי כלפי עצמו שמעשי שלו הביאוו למצב זה. אין מקום לחשש כי אלמלא יnocו מלאו ימי המעצר מתקופת המאסר שתושת על הנאשם, תישלול חירותו של הנאשם לתקופה ארוכה יותר מאשר זו שנקבעה כהוימת את העבירות בהן הורשע.

משכך, אני מורה כי מעונש המוטל בזאת על הנאשם בגין דין זה יnocו אך ימי המעצר ללא ימי המאסר שריצה בתקופת מעצרו.

העונש המושת על הנאשם

29. על יסוד כל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי, מצאתי להשיט על הנאשם עונש כולל כדקמן:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 28 חודשים, בגיןimi מעצרו בהליך זה, לפי רישומי שב"ס.

ובהර כי הימים שבהם הנאשם במאסר כפי שנגזרו עליו במסגרת ת"פ 39212-05-23, לא ימננו כימי מעצר שיש לנכומת מעונש המאסר לפי גזר דין זה.

ב. **מאסר מותנה** לתקופה של 9 חודשים. הנאשם ישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר (ובכפוף להוראות סעיף 52(ג) לחוק העונשין) יעבור עבירה של סחיטה מכל סוג.

ג. **פיizio** לנפגע העבירה ח.ב בסך של 3,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלום חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.2024, ו מדי 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיד. פרטי הנזוק הוגשו לתיק בית המשפט.

ד. **פיizio** לנפגעי העבירה ש.ב ו-א.ל בסך של 4,500 ₪, לכל אחד, אשר ישולם ב-10 תשלום חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.2024, וandi 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיד. פרטי הנזוק ש.ב הוגשו לתיק. ב"כ המאשימה תגשים למזכירות בית המשפט את פרטי הנזוק א.ל בתוך 10 ימים.

אשר לאופן תשלום דמי הפיזוי, החוב מועבר למרכז לגבית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים שנקבעו לעיל. ניתן לשלם את הפיזוי בחולף שלושה ימים מתן גزر הדין לחשבון המרכז לגבית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באמצעות מהדרכים הבאים: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, או.ו.א. www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - טלפון 35592-2055000 או טלפון 073-2055000; במחזון בכל סניף של בנק הדואר - בהציגת תעודה זהה בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

30. ניתן בזאת צו לモצגים, לפיו הם יושמדו/יחולטו/יושבו לבעלייהם, לפי שיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ח סיון תשפ"ד, 24 יוני 2024, במעמד הצדדים.